

TÀI KHOẢN VÀ CHI SÉ
 55, Đường Võ Văn Kiệt, 700001
 Giám đốc:
 Nguyễn - Trường - Tấn
 Ông Lê
 Nguyễn Văn Thúc
GIẤY BÁO
 Một năm . . . 25000
 Sáu tháng . . . 15000
 Thứ và ngày - phiếu 100
 gửi về:
 Ông Nguyễn Trường Tấn
 55, Đường Võ Văn Kiệt, Thành
 Phố Hồ Chí Minh
 Mua báo kể từ nay về sau
 và phải trả tiền trước.

Tuần báo ra ngày thứ tư

ĐIỀU HÀNH
A.6002

NHAN DIP HOI TO' LUA HADONG DOI MOI Y - PHUC PHU - NU

TINH U'A DEP VA HAY TRANG DIEM

U'a thich su dep la tinh thuong cua nguoi ta.

Trừ một vài người già đạo đức hoặc trái chứng, cháu nết, còn thì bất kỳ trai hay gái, chúng ta thử thức thà mà hỏi ai là người không thích đẹp? U'a đẹp đã là linh chung và lại không phải là một điều xấu, thì chẳng cần chi ta phải dấn điếm.

Riêng về bên « phái đẹp », một phần lớn tinh đó phải lộ ra ở nét ra trang điểm.

Người ra trang điểm phải chăng là người đáng bị? Tôi giám qua quyết rằng: « không » - trừ khi nào những người đó lấy nê mà vượt qua người giới hạn. Vâng giới hạn, vì trong đời ta, chẳng có chi là không có giới hạn. Và việc mà ta cho là thường như ăn, ngủ, đi, đứng cho đến việc to tát như công việc ra học,

chức phận của con người là đều phải có giới hạn cả. Sự trang điểm của phụ nữ cũng vậy.

Nếu ta biết nhận rõ giới hạn thì chắc rằng sự trang điểm là một tính rất hay và rất cần cho phụ nữ mà trang điểm không những không trái luật thiên nhiên, lại còn tỏ ra rằng mình biết trọng người và biết tự quý mình.

Lúc sinh ra người, bao nhiêu vẻ đẹp để, ngay thơ, yêu kiều, duyên duyên, bao nhiêu tính uhm-mi, thuần thực, hoa nhã, đều đang. Tạo hóa luôn như ranh riêng cho cả phụ nữ. Nếu không sợ mang tiếng là lý luận « cố nhiên », tôi xin nhắc độc giả nghĩ đến cái vẻ khác nhau ở hai nét mặt con trai và con gái. Thì vẫn cố nhiên là hai nét mặt ấy có khác nhau ra. . . , nó khác nhau vì một dạng là

nét mặt con trai, một dạng là nét mặt con gái.

Chẳng lẽ người ta không biết rằng thế nào là khác nhau? Vì dù sao con gái bao giờ cũng có cái vẻ dịu dàng dễ cảm hơn con trai? Có người cho là sự ngẫu nhiên. Riêng ý tôi, nếu sự ngẫu nhiên ấy quả có thực, thì nó cũng quá là . . . vì nó thiên tư hẳn về ban phụ nữ.

Nên chi, tôi tin rằng: sự ngẫu nhiên đó là cái y định trước của hóa công vậy.

Hóa công định như thế không phải là làm: từ lúc tám bé cho đến lúc trưởng thành khôn lớn, chúng ta ai chẳng công nhận rằng, thiên người đàn bà, đời ta sẽ thành ra vô vị. Người đàn bà làm cho đời chúng ta thêm ý vị, vui vẻ, thực là một chức vụ rất khó khăn. Nên không được tạo hóa ham riêng cho cái vẻ đẹp để, cái tính dịu dàng thì khó lòng đã đi được tới đích. Thật tạo hóa không làm.

Con phụ nữ ta được tài hu riêng ấy, lẽ tất nhiên là phải biết

sức làm cho nó tăng lên và lâu bền. Vì thế, phụ-nữ phải cầu trang điểm, trang điểm cho đẹp thêm, cho đẹp lòng trời.

Người mà muốn cho mình đẹp thêm, cho cái giá của mình cao thêm, người đó tỏ ra rằng mình biết tự quý mình. Người đã biết tự quý mình, hẳn không bao giờ để cho người khác khinh rẻ mình, ghê sợ mình. Mà đã không để cho người khinh bỉ, ghê sợ mình tức là trọng người.

Không những thế, phụ-nữ mà trang điểm còn nhiều điều ích lợi hơn nữa. Tôi xin thí dụ:

Một người thiếu-nữ ở trong nhà, trang điểm đôi chút, có thể làm cho tất cả mọi người được thêm vui vẻ, trông thấy vẻ đẹp tươi, chẳng ai là không thích mắt, vui lòng.

Nhiều thiếu-phụ lấy có rằng mình đã có chồng, có con không cần trang điểm, tôi cho thế là vụng dại.

Ái chẳng biết, người ta ngoài cái tình đẹp, lại còn cái tình chóng chán. Chồng chán là một tình xấu, xong không thể nào trừ bỏ đi được tôi dám cam đoan là thế. Ai chữa được chán tôi xin phục là tài. Còn gì chán bằng trông thấy vợ mình xuất ngày ở dưới bếp, lệch thếch ồm con, mặc cho dầu bừa, tóc rối, quần áo sộc sếch, lam lũ, không tưởng gì đến sửa sang gọn ghẽ. hơi đứng gần là sặc mùi khói bếp, nặng mùi sứa ối. Quang cảnh

Y - PHỤC PHỤ - NỮ

Mới nghe đùa đùa, ta chớ vội cho là vấn đề nhỏ mọn không đáng bàn, một vấn đề thuộc về vật chất. Chính ra, vật chất vẫn có một thiết với tinh-thần, mà nó lại cùng với tinh-thần phân biệt

đó, hỏi ai người không chán, dù cho người chồng có sắc « không đậm chán » cũng không thể được. Mồm tuy không nói, song trong bụng chán ngấm ngấm.

Trong một gia đình mà người chồng chán người vợ, các bạn hãy tưởng tượng quang cảnh đó nó sẽ ra sao?... Ít nhất « họ » cũng đi tìm thú vui vụng, tiêu khiển ngấm... rồi nay đi làm về trễ, mai đi chơi về chậm, - vợ có hỏi, đánh liền nói láo: « làm thêm giờ mà lại... họp hội-dồng mà lại... thật thế quả ai, nói diên, người ấy chết... Một lần không chết: yên lòng. Hai lần không chết: thêm bạo.

Chà! thế chẳng chết ai, tha hồ ăn vụng; ăn vụng thường hay nhọ mặt, mà cái ngày nhọ mặt là ngày cầu thẻ ứng nghiệm, người không chết, song gia đình lục đục, nên hạnh phúc lung lay.

Tôi nói thế chỉ cho khỏi có người phản đối, song nếu để tâm suy xét, tôi chắc rằng nhờ tôi nói: một phần giá trị và hạnh-phúc của phụ-nữ ở sự trang điểm « không phải là lời nói quá vậy ».

N. Cát-Tường

nó cũng loài người với loài vật. Người ta khác giống vật là biết tư khôn và bởi cả quần áo.

Các nhà đạo đức thường nói: quần áo chỉ là những vật dùng để che thân ta cho khỏi nắng, mưa, gió, lạnh, ta chẳng nên để ý đến cái đẹp, cái sang của nó làm gì.

Muốn theo đúng như thế, sống ra ta cũng phải là một bực thành hiền. Nhưng khôn nổi, chúng ta chỉ là chúng ta, nghĩa là những người thường, sống, chết có hạn, đầy rẫy những lòng ham muốn, những tình xấu xa... tình ưa đẹp lại là một.

Ngoài sự tiện lợi, ta còn ưa thêm cái đẹp, cái sang. Chẳng phải chúng ta bây giờ mới thế, các cụ tổ ta ngày xưa cũng đã vậy rồi, trừ các cụ « tở khí » là không kể, cái đó đã cố nhiên vì... các cụ còn là khí, chưa biết diện.

Theo ý tôi, quần áo tuy dùng để che thân thể, song nó có thể là tấm gương phản chiếu ra ngoài cái trình độ trí thức của một nước. Muốn biết nước nào có tiến bộ, có mỹ-thuật hay không, cứ xem y-phục của nước họ ta cũng đủ hiểu.

Y-phục của người các nước Âu Mỹ không những rất gọn gàng, hợp với khí hậu xứ họ, mà kiểu mẫu lại rất nhiều và rất đẹp. Như thế đủ tỏ ra rằng họ có một cái trình độ trí thức rất cao, một nền

Sắp in xong

ĐÔI MƯA GIÓ

Của Khải Hưng và Nhật Linh

văn-minh rất rõ rệt và luôn luôn tiến bộ.

Đoài nhìn lại nước nhà, tôi không khỏi có điều chán nản. Trừ y-phục của bọn trai chúng tôi phần nhiều phỏng theo kiểu mẫu của người Âu. Mỹ, còn y-phục của các bạn gái, tôi xem thấy có nhiều điều bất tiện mà lại không có vẻ chi là mỹ-thuật.

Tuy rằng vài năm gần đây, y-phục của các bạn gái có một vài phần sửa đổi, song sự sửa đổi đó chẳng qua chỉ ở mấy cái màu sắc sỡ, mấy thứ hàng lạ nước ngoài. Rút cục lại, đầu vẫn hoàn đầu. Công sửa đổi cũng bằng thừa.

Phụ-nữ đời này có khác phụ-nữ ngày xưa họa chăng ở chỗ không đội nón thúng quai thao, không đi giép cong hay giầy «mỡm nhái» như họ. Còn thì vẫn kiểu áo lòa sòa ấy, vẫn cái quần đen ngòm lưng thụng ấy. Hoặc giả cũng có người ưa mặc quần trắng, song tiếc rằng số đó rất ít. Có khi không phải là họ sợ mặc quần trắng sạch sẽ quá, chỉ tại họ sợ cái dư-luận «quáng gà» của người mình. Hơi trông thấy bóng một cô mặc quần trắng đi qua là y như có kẻ bắt bịnh nói mạt... nào là tân thời, nào là lố lăng, thời thì đủ thứ...

Nhưng nghĩ cho kỹ, những kẻ đó bất bình cũng phải... Vì sao các cô dám không theo họ ở bản? Vì sao các cô lại tự tiện bỏ quần đen, nó là cái quốc hồn quốc túy của họ? Và quần đen có bản cũng chẳng ai thấy, mà lại dờ tốn công giặt. Rõ đại vô cùng.

Nhưng nói là nói vậy, nếu các bạn gái không sợ ở sạch, tôi sẽ khuyên nên mặc hẳn quần trắng. Cái quần trắng cũng như cái đường ngòi lạch, đôi giầy cao gót, nó chẳng hề tiêu biểu cho sự lãng mạn dâm ô.

Nếu các bạn cũng lại đồng ý như tôi «Sống thời buổi nào, theo thời buổi ấy» mà muốn lựa gió soay chiều, tôi xin đánh bạo khuyên thêm các bạn nên sửa sang lại bộ áo.

Sửa sang không phải là công việc dễ. Vẫn biết rằng mỗi bước tiến là một bước hay, mỗi điều mới là một điều lạ, song bước vội hay ngã, mà mới quá có thể làm ta chướng mắt. Vậy sửa đổi, ta phải sửa đổi dần, tí như người chèo thang phải chèo từng bậc.

Bộ áo của các bạn gái rồi đây phải ra thế nào?

Trước hết, nó phải hợp với khí hậu xứ ta, với thời tiết các mùa, với công việc, với khuôn khổ, với mực thước của thân hình mỗi bạn, sau nữa, nó phải gọn gàng dân dị, mạnh mẽ và có vẻ mỹ-thuật và lịch sự. Nhưng dù thế nào nó cũng phải có cái tinh cách riêng của nước nhà mới được. Các bạn là phụ-nữ Việt-Nam, vậy áo của các bạn phải có một vẻ riêng để người khác khỏi lầm các bạn với phụ-nữ nước ngoài, như nước Tàu, nước Pháp, nước Nhật-Bản chẳng hạn, mà cả nước Lô-Lô nữa, nếu nó cũng là một nước.

Các bạn thử để ý nhận xem, cái áo hiện thời của các bạn có điều gì bất tiện, và thừa không?

Muốn đề các bạn khỏi mất thì giờ vô ích, tôi xin thưa:

— Chính cái cổ là thừa và hai ống tay bất tiện.

Cái cổ chẳng bao giờ cài thì cái cổ để làm gì, tôi xin hỏi? Để che cổ ư? Thì nó nhỏ sù, che thế nào đủ, và lại áo các phụ-nữ nước lạnh bên Âu, Mỹ chẳng cần cổ, nữa là xứ ta khi-hậu rất nóng. Còn hai ống tay thì... thì các bạn cứ thử co tay lại vuốt mái tóc mà xem. Có phải nó chặt quá không?... nó khó chịu và bất tiện lắm không? Mà người không dám co tay vào, vuốt tay ra, thì mất hết vẻ tự nhiên, mềm mại, yêu điệu của trời đất phù riêng cho các phụ-nữ không?

Không những thế, các kiểu áo của các bạn nó lại còn kỳ-dị lắm nữa. Nếu các nhà mỹ thuật bên Âu, Mỹ qua xứ ta, chẳng may lần đầu mà được thấy những bộ áo của các bạn, tôi dám chắc họ phải ngạc nhiên mà buột miệng kêu: «Ồ là là...» (nếu họ là người Pháp). Phải, họ lấy làm lạ là phải, vì phụ-nữ nhà Nam sống trong thế kỷ thứ hai mươi này mà còn giữ những bộ quần áo lỗi thời, lố thốc như thế ư?

Trời sinh ra người, vốn sẵn dành cho các hình dáng riêng.
LE MUR

mỗi khi ở cang
 CÁC NGÀI DÙNG THUỐC
 TÂY MUỐN ĐƯỢC THUỐC
 MỚI, TỐT, MÀ LẠI RẺ
 — XIN MỜI LẠI HIỆU —
Pharmacie
COUPARD
HAIPHONG
 CHỦ - NHÂN BUI-MINH-TU
 Được-sĩ hàng nhất ở trường
 — Đại-học Strasbourg —
 Tiếp khách lấy và tự
 trông nom pha thuốc

ĐỒI QUỐ O'
 Phòng cố vấn pháp luật phổ
 hàng Dạ của ông TRẦN-
 BÌNH-TRUOC luật khoa cử-
 — nhân, nay đổi ra —
 83, Phố Quan Thành HANOI
 (AVENUE GRAND BOUDDHA)
 Việc kiện cáo, đơn từ, hợp
 đồng, văn tự, chia cắt, văn bản.
GIỜ TIẾP KHÁCH
 Buổi chiều từ 3 giờ
 — đến 7 giờ —
 Buổi tối từ 8 giờ
 — đến 9 giờ —

VÀI ĐIỀU XỬA ĐÔI

chỗ sờ, chỗ thất hợp với đủ phương diện mỹ - thuật, chứ chẳng phải là trơn trượt như cái hộp kẹo sô-sa hay ống bột « Nét lẹ ». Sau nữa, kiểu mẫu phải tùy theo từng người mà thêm bớt. Ví dụ như áo người gầy phải nhiều nếp chắp thêm, mà áo người mập mập phải cho lằn thì trông mới mát về không-khí hay sẽ sẽ. Muốn các bạn hiểu được những sự sửa sang hay thêm bớt đó, thì từ kỳ sau tôi sẽ lần lượt phổ bày những kiểu mẫu tôi đã nghĩ được.

Tôi mong rằng rồi đây các bạn gái sẽ mạnh bạo mà tiến bước, gác bỏ ra ngoài nhiều điều bình phẩm vô giá trị. Vẫn biết rằng: người ta phải cần dư luận nhưng dư luận « quảng gà », ta có quyền vứt bỏ. Điều gì hay, ta theo, dở ta bỏ, miễn là ta không làm gì quá lạm, rôm đời, có thể tổn đến hạnh-phúc, hại đến danh dự của ta và của nước.

X. X.

Nhà xuất bản Đời Nay

Hồn bướm mơ hoa - Nira	
chứng xuông. Anh phải sống	
- Gánh hàng hoa - Mấy	
văn thơ	Hết
Cơm lấy người (nghĩa	
thứ 2)	0\$45
Vặng và máu (nghĩa	
thứ 4)	0\$45
Giòng nước ngược (nghĩa	
thứ 4)	0\$50
Tiếng suối reo (nghĩa	
thứ 2)	0\$40
Đoạn tuyệt (nghĩa	
thứ 4)	0\$75

DUYNG IN

Đời mưa gió
Gloẻ đường gió bụi

SÁP IN

1.000 Tuyệt (in lần thứ hai)

Tôi đã nói qua về những điều bất tiện của hai ống tay và cái cổ, nay tôi xin bày tỏ một vài ý muốn về việc sửa đôi này.

Như tôi đã nói: xử ta là xử nóng, vậy quần áo của ta cần phải rộng rãi, trước là để sự cử-dộng tiện lợi, sau là để hợp cách vệ-sinh.

Mặc thứ quần áo chật quá, có thể hại vệ-sinh cho thân-thể tác vô cùng. Nếu không sợ là một việc quá ư tỉ-mỉ. Tôi sẽ xin nói cùng các bạn về sự sinh-hoạt và sự hô-hấp của bắp thịt và da ta.

Thân - thể người ta hợp với nhiều tế bào rất nhỏ. Chúng cũng sinh sôi, nảy nở, cũng ăn, cũng thở, nghĩa là cũng hút dưỡng-khí vào và thải bỏ thân-khí và hơi nước ra ngoài. Nếu quần áo mà bó thắt quá, thân-khí không thoát ra được để nhường chỗ cho dưỡng-khí vào, thì tế-bào ở da thiếu khí thở, tất sẽ bị yếu đuối. Thường thường tế - bào không những chỉ thiếu khí thở nó lại còn thiếu cả thức ăn nữa: quần áo có thể làm khó khăn cho sự luân chuyển của máu trong người, vì các huyết quản bị quần áo bó hẹp lại làm nghẽn đường máu chạy.

Người ta thường ví máu như cái xe tải lương cho các tế-bào của các cơ-thể trong thân người. Nếu chẳng may, xe lương chậm chễ, các tế-bào sẽ không đủ thứ ăn và làm cho thân - thể yếu. Muốn tránh khỏi các điều hại đó, ta phải chú ý đến sự rộng rãi của áo quần ta, nếu sự rộng rãi ấy không hại cho vẻ mỹ - thuật.

Các phần khác áo chưa kể, còn hai ống tay, tôi thiết tưởng nên cho thật rộng. Như thế không những đẹp thêm mà lại còn hợp vệ-sinh nữa.

Các bạn chớ vội tưởng tôi sẽ khuyên các bạn may những áo có tay lụng thụng như áo tế của con cháu cụ lý toét ở chốn thôn quê, hoặc như áo các cụ Phú-tang mà ta thường thấy ngồi trong mấy cửa hiệu Nhật-bản ở Hà-thành đầu. Ống tay may như thế hợp vệ-sinh chỉ có chút đỉnh mà bất tiện đôi, ba đường. Thoảng hơi thì có thật, song hay vướng vịu, dễ dầy bẩn và rất không tiện cho các công việc hàng ngày. Động làm việc gì thì chỉ vén tay áo cũng hết buổi.

Vậy như ý tôi, tay ta nên may rộng từ nách ra quá chỗ khuỷu tay độ mười mười lăm phân tây, tôn từ chỗ đó ra cổ tay, ta nên may hẹp lại.

Nói thế, song ta lại còn tùy theo thời tiết các mùa mà lựa đôi. Ví dụ như về mùa nực, cổ áo không nên khít quá mà nên may lối « mở » và có cúc cài, hay hơi rộng sòe ra để khi nào nóng quá, ta có thể cởi khay vén lên được: lối này rất tiện những khi ảm lụng. Về mùa rét lại khác, cổ áo cần phải thật khít để cho hơi nóng trong người không thoát ra được: như thế, trong người mới giữ luôn được nóng.

OUVERTURE 10 OCTOBRE 1935

DAN - MOI

tailleur, chapelier, chemisier
70bis, Rue Jules Ferry, Hanoi

Succursale de la maison

CH. MAU'S

18, Bd Đông Khanh - Hanoi
(Hiệu VŨ VĂN AN cũ)

QUẦN PHỤ NỮ

Trong bụng vẫn định ninh: thế nào kỳ này cũng quyết hiến các bạn một vài kiểu áo. Nhưng... một ý tưởng vụt qua làm tôi bàng hoàng sức nghĩ tới một thứ mà đáng nhẽ ta phải nói ngay từ đầu, vì nó là phần đầu, phần chính, phần cốt yếu trong lộ y phục. Nó là... nói ra sợ chẳng ai tin, nó là cái quần phải, chính cái quần. Một người, bất kỳ người nào, nếu bảo họ coi áo này, bỏ áo kia, họ còn nghe, chứ nếu bắt họ làm theo ông Táo, chắc họ chịu.

Vậy thì, trời sinh ra thế, làm gì cũng phải có đầu đuôi từ tế mới được. Công việc tôi đã chót thiếu đầu, lẽ tất nhiên tôi phải thêm vào cho đủ.

Từ cổ sơ đến giờ, cái quần của phụ-nữ nước ta mới được có vài phần sửa đổi. Song sự sửa đổi đó, không những nó mới trong buổi phôi thai, chưa được mấy người hưởng ứng, nó lại chỉ ở một sự rất tầm thường và nhỏ mọn, nghĩa là nó chỉ ở như sự thay đổi cái màu. Phụ-

nữ ta mới được ít người biết bỏ cái màu đen di truyền. Nó âm thầm buồn tẻ mà may bằng những thứ hàng màu trắng. Chị em dùng các thứ hàng ấy để may quần là một điều rất có lý, mà có lý nhất nữa là hợp với cách vệ-sinh. Tuy thế, còn một điều chị em vẫn chưa để ý tới, đó là lối cắt kiểu may. Lối cắt hiện thời của chị em tôi xem còn hơi chút lụng thụng, chính vì thế bà mụ thuật mới có phần giảm kém. Ông quần cần phải may rộng để cho mát đã đành, còn như từ đùi đến cạp mà may rộng quá, thì thật không nên. Bảo rằng chỗ đó phải cho khá rộng để phòng khi thai nghén cũng có lẽ. Song ta cũng nên biết rằng không bao giờ được làm điều gì quá sự cần dùng. Sự quá lạm thường khi vô ích.

Vậy quần áo của bạn gái tôi thiết tưởng nên thay đổi theo cách sau này:

Từ cạp đến đầu gối nên thu hẹp bớt để vừa khít với thân mình, như thế, những vẻ đẹp

thiên nhiên của từng người mới lộ ra được. Còn từ đầu gối trở xuống đến chân, hai ống quần lại phải may rộng dần ra để khi đi, đứng, cái dáng điệu của các bạn được tăng thêm vẻ nhẹ nhàng. Còn trên cạp thì có hai lối: lối thứ nhất (trong hai hình tròn) may bỏ tựa như quần tây, nhưng hai miếng hai bên phải rộng và giải hơn để có thể buộc khếp vào với nhau được. Rải rút ta sẽ thay vào hai cái dải cùng thứ vải may quần dính vào hai đầu cạp, rồi thắt chéo sang bên cạnh sườn. Nếu muốn cẩn-thận hơn chút nữa, ta có thể thêm mấy cái khuy bấm ở bên cạnh mép (chỗ quần mở) cài vào với nhau.

Lối thứ hai thì cũng như cạp quần thường, nhưng có một điều nên để ý là đừng may rộng quá.

Một môn thể thao

Thân hình của phụ-nữ thế nào mới là đẹp? Điều cốt yếu nhất, trong người bao giờ cũng phải khỏe mạnh, khỏe mạnh đây không phải là vai u, thịt bắp, hay béo trực béo tròn như cái « hạt mít » — mà chỉ là không hay tật bệnh và ăn, ngủ đều hòa. Người béo quá, chưa hẳn đã là

**THẬT CHƯA TỪNG THẤY HIỆU THUỐC NÀO
MÀ CHỮA MUỐI NGƯỜI KHỎI ĐƯỢC CHÍNH**

Lâm ngài thường định ninh rằng những nhời đăng quảng cáo chỉ là những nhời khoe khoang tốt đẹp, nên thường không tin. Nhưng các ngài có bệnh dùng qua mới rõ là hiệu nghiệm. Vì môn thuốc chữa bệnh lậu của ban được phỏng là môn thuốc gia truyền đã từng kinh nghiệm lâu năm nên ngày nay kết quả tốt tươi như thế: Mười người chắc chắn khỏi chín thật. Từ ngày khai trương lên Hanoi bản dược phòng đã nhận được nhiều thư các ngài ban khen (chúng tôi sẽ cho đăng dần). Một ve to (dùng được 2 ngày) 0460.

Không có sáu Ban miêu — Không hại sinh dục

BÀO-HÒA-DƯỢC-PHÒNG

39, Pont en bois (phố cầu gỗ) — Hanoi

Đại-ly: HAIPHONG — SÔNG-TRÁI-SÈ STRANONG (chợ mới)

MỘT KIỂU ÁO

Tôi hãy tạm cho một kiểu áo mới ra mắt các bạn.

Một thoạt trông chắc có người cho là lạ. Song của đáng tội, nó cũng hơi lạ thật. Nó lạ là vì nó mới, nó gọn gàng — nếu tôi không dám bảo là đẹp — nói tóm lại là vì nó khác với kiểu-mẫu hiện thời của các bạn. Cái

khỏe, vì chỉ nhiều mỡ nên bấp bệch không được nở nang.

Thân thể vừa phải, chân, tay có những bắp thịt lẳn, ngực phẳng, nhưng trông toàn thể vẫn giống-giống cao, như thế là đẹp.

Phụ-nữ nước ta ít người có thân hình đẹp: không béo lùn, tất gây khảng-khịu như « cái xe điếu », hay khô đét như « con cá muối muối ». Muốn bỏ cứu cho vợ-khỏi khổ, không gì bằng nên tập thể-thao. Nói thể không phải là không phải là khuyên chị em vận quần đùi, áo cộc, đi giày « sáng đá » rủ nhau lập hội bóng tròn như mấy cô ở « Cai Viên » trong Nam - kỳ hồi năm ngoài đầu. Các bạn gái cứ vui lòng nghe tôi mỗi buổi sáng khi mới dậy hay lúc chiều tối trước khi đi nằm tập vài môn thể-thao nhẹ nhàng độ 15 phút trong sân nhà hay trong gian phòng mở rộng cửa, thì sẽ thấy mạnh khỏe luôn. Thể-thao làm cho người béo được, săn da, hân thịt, thể-thao cần thiết cho thân-thể cũng như cơm gạo. Chị em Âu Mỹ đều công nhận như thế.

Tôi tiếc rằng tờ Ngày Nay không phải là tờ báo thể-thao, mà tôi cũng không phải là giáo sư chuyên môn về khoa ấy, nên không sao nói kỹ lưỡng được. Vậy chỉ xin hiến các bạn vài môn thể-thao thiết dụng nó làm tăng vẻ đẹp của phụ-nữ hiện thời.

Đó đã cố-nhiên nếu để tâm suy-xét, hẳn ai cũng công-nhận như vậy. Sửa-sang mà lại không mới, không khác kiểu-mẫu cũ thì chẳng ai còn dám sửa-sang cho « to truyện ».

Vậy kiểu áo này tuy có đòi về khác thường, xin các bạn cứ yên lòng. Không những nó có một tinh cách riêng, nó lại còn tỏ cho người ngoài biết rằng: nước ta đã đến thời-kỳ biết cái cách và cũng có riêng một bộ y-phục hợp thời. Ngoài ra, nó lại còn đúng với phép vệ-sinh, thấu gồm các vẻ mỹ-thuật và thêm giúp dáng-diệu của « phái đẹp ».

Sở dĩ tôi cho hơi chật ở chỗ bụng là vì tôi muốn phân-biệt rõ ràng phần ngực với phần bụng. Trái hẳn với ý tưởng của một vài nhà đạo-đức Việt-Nam, người phái ấy đều cho bộ ngực cần nhất cho nhan sắc phụ-nữ. Một người con gái đẹp mà « không có ngực », nghĩa là ngực lép-kẹp như chiếc đồng-hồ Omega — thì không thể nào gọi là một người đẹp hoàn-toàn được... Có người khi trông thấy một thiếu-phụ có bộ ngực nở-nang thường ra chiều mai-mĩa, vì họ cho thể là chướng, là lằng-lơ. Đối với người đó, nếu ta đem ý-tưởng Âu-tây, tinh-thần mỹ-thuật ra giảng, chắc họ không khi nào chịu hiểu. Họ có biết đâu rằng chính người mình cũng hay dùng câu: thất đày lưng ong để tả một người con gái đẹp. (Một số báo sau, tôi sẽ có bài nói về cách luyện bộ ngực cho được nở-nang).

Từ bụng trở xuống, ta nên thu hẹp lại cho mắt về lòa sòa. Nhưng có một điều tôi muốn các bạn để ý theo hơn hết là nên bỏ hẳn các vật con và cho chúng thêm

các vật chính. Ngoài hai việc làm tay và hỉ mũi ta để vật con không những không có ích gì thêm nữa mà nó lại còn bất tiện, vì về mùa rét ta mặc hai ba áo kếp một lúc thì những vật con ấy trông chắt lên nhau sẽ làm cho ta khó chịu và trông người sẽ thành một bển phồng cộm, còn một bển lép kẹp. Còn các vật chính, tôi khuyên nên cho dài chút nữa, không phải để đối trọi với những chiếc pardessus de ville của phần nhiều công-tử Âu-trang, mà chỉ vì tôi nghiệm ra rằng phụ-nữ các nước cũng cho là áo có hơi chùng — nhưng đừng lụng thụng — thì mới tôn được vẻ đẹp.

Ta cứ để ý xem áo phụ-nữ các nước văn-minh như Pháp, Đức, Nhật cho đến những dân tộc mà ta cho là ít tiến-hóa, sống trong những núi thâm rừng xanh, các cô Mường Hòa-bình, Thái ở Phong-thổ, ta sẽ thấy rõ. Dù họ không đồng ý nhau hẳn ở những thứ hàng, kiểu may, họ cũng giống nhau được ở chỗ cho vật chùng là đẹp.

Peau d'Ange ?

Gia nàng Tiên ?

BỎ LÀ TÊN MỘT THỨC
TISSUS DỆT BẰNG TƠ
NHỎ SỢI, RẤT MỊN VÀ
MÁY TAY BỤA NHƯ GIA
NANG TIÊN VẬY; DÙNG
BỀ MAY ÁO CÁC BÀ
CÁC CÔ, CHEMISE,
SOUTIEN-GORGE,
CULOTTE, MẶC ĐƯỢC
== cả bốn mùa ==

xưa nay chưa từng đâu có nay
hân hiệu mới dệt được lần đầu

HIỆU DỆT

CU - CHUNG

100, Rue du Coton, Hanoi
Xin viết thư về hỏi mẫu
bản hiệu sẽ gửi miễn không.

Tây hay Tàu

Toàn thân thể của bộ áo nước nhà chỗ nào cũng đáng chỉ trích. Kiểu mẫu đã giống cái « áo chai », đôi tay lại như cái « ống nứa » mà còn cái cổ lại... « vô nghệ nghiệp ».

Ông tay không thích hợp, tôi đã lạm phép sửa lại. Còn cái cổ hơi vơ không việc, tôi hết sức xin bãi bỏ. Những vật vô ích dễ làm chi thêm bận ?

Xem đến đây, chắc có bạn-tự hỏi : « áo không cổ trông sao ra hõa ? » Song bạn hãy cứ yên lòng, không đâu nó cũng còn trông được nữa là không cổ ? Nếu sợ thiếu cổ, sao ta không gắn thêm đầu vào cho đủ bộ.

Áo ta sở dĩ nhiều điều bất tiện và trái ngược với sự thiết dụng là vì nó không phải của ta. Nếu nó không phải hân của người Tàu, thì nó cũng phỏng theo kiểu mẫu của họ. Chúng ta chả là con cháu người Tàu... ở bên Tây-tạng theo giòng sông Hồng-Hà tràn sang đây là gì ? Tây người ta bảo thế... mà Tàu họ cũng nhận như vậy.

Quái, sao họ đã bảo cụ tổ mình là « ông khi », mà họ lại còn buộc cho mình là con cháu « ông Tàu » ?

Nhưng... Nghĩ cho kỹ họ bảo thế cũng có nhẽ, và nhiều người nước mình trông chẳng hết Tàu là gì ? Ấy chết, tôi nhớ hôm, xin ông Nguyễn trọng Thuật tha lỗi, vì nghe đầu ông vẫn là người annam « nguyên chất ». Hễ ai có hỏi, ta cứ nhận phăng là : cô họ xa với các « ông khi » và có họ gần với các « ông Tàu ». Thì đảng nào cũng vậy.

Trước kia ta còn là Tàu, nên quần áo ta phải theo họ. Nhưng... bây giờ, ta đã gần hết Tàu rồi cơ mà, chẳng có thể người ta lại gọi mình là annam, mà mình lại chỉ biết nói tiếng annam. Vậy thì lẽ tất nhiên mình bỏ dần lối Tàu đi mới được. Theo mãi họ làm gì ? Họ làm thì đúng, ta làm thì dở. Ta ở xứ nóng thì sao ta cứ theo họ là người xứ lạnh — chẳng lạnh lắm cũng lạnh hơn xứ mình — mà may ống tay chặt, cổ khít lại cái khuy. Phụ-nữ đất Bắc ta ít khi gài khuy cổ, song ở trong Nam chẳng bao giờ đàn bà chịu để cổ hở, làm như thế, họ đã tự đặt mình vào một hạng kỳ quan... trong các kỳ quan trong vũ trụ. Họ không như con rùa hộp nó chỉ làm trò cười cho các độc giả

Phong-Hóa, họ lại đứng riêng ra một phái mà đối với con mắt người biết quan sát, nó lạ đời một cách bất ngờ. Thật đúng như thế : « ai » đặt điều nói xấu « ai », thì người ấy phải ăn lý luận Phan-Khôi trọn kiếp.

Những cái lỗi thời khác thì không kể, ta cứ mang ngay cái áo của phụ-nữ ta mà so sánh với áo của phụ-nữ xứ khác, ta sẽ thấy sự lạ lùng quái đản. Cứ một cái cổ cũng đủ làm truyện rồi. Phụ-nữ Âu, Mỹ quanh năm chịu lạnh, áo mặc lại không cần cổ, đến như xứ ta — xứ Bắc-kỳ đã là xứ tiết trời nóng bức, áo may oái oăm lại đeo thêm cái cổ — tuy không cái mà nhỏ su. Còn ở trong Nam — cho đến mãi tận móm Cà-mau khi-hậu bội phần nóng bức thì... thật là « bất trị »... áo của phụ-nữ không những có đủ cổ mà họ lại có tính chơi bướng mang cái nịt lại. Như thế phỏng còn trời đất nào nữa ?

Phụ-nữ nhà Nam xem đây ! nếu muốn tránh khỏi tiếng « kỳ quan », không gì bằng bỏ phăng cái cổ « làm vì » ấy đi. Ta sẽ mang thay nó bằng một thứ cổ khác, cổ hở. Không những nó hợp với khí-hậu xứ ta, nó lại còn thêm vẻ đẹp là đảng khác nữa. Cổ hở có nhiều lối, song tôi hãy tạm phò bày ra đây mọi vài kiểu để tùy các bạn kén chọn.

Cát-Tương

Đất bán giá rất hạ

Một khu đất rộng hơn một nghìn thước vuông bề mặt trông ra phố Lamblot tức là trước cửa nhà thờ chính, bề sâu 25 thước, còn bề mặt muốn lấy mấy thước cũng được. Ai mua xin mời lại thương-lượng tại hiệu :

HUNG-KY

Ở SỐ 8 PHỐ CỬA ĐÔNG HANG GÀ — HANOI

Tức là hiệu bán các thứ gạch ngói tây làm bằng máy rất tốt mà giá rất hạ